

La Oreja de Van Gogh celebra el desè aniversari amb 'Guapa', un treball de maduresa creat sense cap ànim d'alliçonar ningú

Rentar-se les orelles

Ramon Palomeras
MADRID

No és que tinguessin les orelles brutes, ni descuidades, ni plenes de pèls; però la banda de Sant Sebastià ha decidit passar per la dutxa i posar-se *Guapa*. Atesos els cinc milions de vendes dels seus anteriors treballs –*Dile al sol* (1998), *El viaje de Copperpot* (2000) i *Lo que te conté mientras te hacías la dormida* (2003)–, tenint en compte que no es van ni mirar al mirall per pentinar-se..., qui sap on tenen el sostre ara que s'han empolinat.

A més a més s'han posat al dia, ja que, a banda del CD, aquest àlbum també es pot escoltar a través del telèfon mòbil. "Ens hem d'adequar al mercat i als nous suports. Amb aquesta fórmula s'uneixen el mercat dels mòbils i el dels discos", argüeixen els membres de La Oreja de Van Gogh. Són Pablo Benegas, Xabi San Martín, Álvaro Fuentes, Haritz Garde i Amaia Montero, una de les vocalistes més conegudes de l'Estat, no només per la seva peculiar gargamella, sinó també pel seu tenyit cridaner.

Fa deu anys els creixien les teranyines d'avorriment. És per això que van decidir agafar els instruments, malgrat que no sabien ni com sospesar-los –"era un disba-

rat", reconeix Álvaro–. Tot plegat va començar quan van guanyar un concurs de maquetes a Sant Sebastià i van tenir la fortuna que una discogràfica els va sentir. "Ens van demanar si teníem més cançons. I l'Amaia els va dir que en teníem una trentena, quan en realitat només en teníem quatre. Va ser de bojos. Vam haver de compondre-les en tres mesos. Però sembla que va sortir bé, no?", explica l'Álvaro rient, a pesar que quan van començar a rascar els instruments no es podien "ni pagar la gasolina".

Deu anys de carrera

Així doncs, després de deu anys, tornen a la càrrega amb més cançons d'amor i desamor. Això sí, més madurets. "Potser hem perdut la innocència d'abans. Ara meditem més les coses. Quan ja t'han trencat el cor cinc vegades...", comenta l'Amaia. "L'amor i la vida es veuen des d'una altra perspectiva", afegeix el Pablo. "Òbviament, quan s'és més jove hi ha més espontaneïtat i hi pot haver una malenconia d'una joventut insensata; per tant, pot ser més divertida, però també més superficial. No enyorem res, però sí que mirem amb simpatia aquells temps en què feïem les coses sense pensar en les conseqüències", coincideixen. Però con-

Els cinc integrants de La Oreja de Van Gogh, que acaben de publicar el seu quart àlbum ■ EFE

'Guapa' es pot escoltar en format CD i també al telèfon mòbil

tinuen tan amics i com sempre: un dels secrets, segons ells, per arribar a bon port. Per què *Guapa*, si no hi ha cap cançó del nou treball que es digui així? "*Guapa* és la història de qui no es renedeix en el viatge de trobar-se a si mateix, un homenatge a la gent que s'equivoca i pateix derrotes personals", respon l'Álvaro. L'únic escull en aquesta travessia de deu anys "és ser lluny de casa", comenta l'Álvaro.

En resum, *Guapa* són tretze cançons amb pop marca de la casa, però amb pinzellades de *reggae*, rock, electrònica i ranxeres, i a banda de l'amor també dediquen temps a les drogues i a l'emigració. I malgrat que ja tenen opinió, després de creuar el llindar de la maduresa, no s'atreveixen a alliçonar ningú. "No pretenem donar respostes, sinó fer preguntes que ajudin a pensar", diuen. ■

Del ball de carrer a casa

Xarop de Canya treu un disc basat en el seu espectacle 'Canya al ball'

Miquel Àngel Albújar
BARCELONA

El nou treball discogràfic d'aquest grup de música tradicional conté 12 cançons amb una mateixa voluntat, la de fer ballar tot-hom que l'escolti. Alhora, cadascuna presenta un estil diferent, que va des del *swing*, el *funk* i l'*ska* fins a la rumba. Una combinació molt variada que reflecteix la voluntat transgressora del grup. El seu nou àlbum és el trasllat a CD de l'espec-

tacle al carrer del mateix nom, de dues hores, que ofereixen per localitats de tota la geografia catalana. David Farran, baixista del grup, explica per què hi ha temes tan variats: "L'espectacle es diu *Canya al ball* i és una mostra dels diferents tipus de balls del país: el ball de grup, les tendències més tradicionals i alguns estils més moderns".

Xarop de Canya va néixer fa vint anys com una formació especialitzada en música festiva. Al principi tenia al carrer l'espai natural, entre cercaviles i gegants. Pep Lafuente, membre del grup, revela la filosofia que segueixen: "Nosaltres treballam en un segon pla me-

Pep Lafuente i el baixista David Farran ■ JORDI GARCIA

diàtic, sempre tenim feina; hi ha anys que hem arribat a tenir més de 180 actuacions. Això facilita molt la relació dins el grup, professional i laboral".

A poc a poc, a mesura que el grup es va anar fent gran, les seves activitats es van anar diversificant i s'hi van afegir actors, animadors i més músics. Xarop de Canya ha participat en diferents propostes artístiques i festives al llarg dels seus 20 anys d'existència: des de la publicació del seu primer disc, *Sant de barri*, el 1995, a les repetides col·laboracions en el festival de música folk Tradicionàrius, la creació d'espectacles a l'aire lliure de temàtica infantil i medieval i la participació en concerts multitudinaris. També ha actuat en festivals de música tradicional de tot l'Estat i de països com Alemanya, França, Itàlia, Portugal, Xile i Colòmbia. ■

Crítica*
teatre

Francesc Massip

Òpera
popular

A vui en dia si alguna cosa vol tenir el qualificatiu de popular ha de fer riure, i no ho dic pas per cert partit polític més aviat patètic. Just fa una dècada, quan Barcelona estava sense Liceu (en reconstrucció), el Teatre de l'Eixample acollia una singular proposta per popularitzar l'òpera i fer-la rodar fora dels *sancta sanctorum* tradicionals. Vam celebrar *Hop! era* del tándem Purtil-Albà com un es-purnejant homenatge a la lírica en què les peces més conegudes del repertori operístic s'oferien amb hil-larants imatges escèniques.

El muntatge va ser un èxit que va projectar el grup al Festival d'Avinyó i a París, on van fer temporada. Ara tornen a casa, amb cantants d'òpera de debò, esplèndids, en una proposta més ajustada tècnicament, però també menys fresca que l'original.

'Hop!Era',
de Toni Albà i
Jordi Purtil, fa cap
al Teatre Condal

I és que la nova producció de Focus ha introduït aquells excessos marca de la casa que tantes bronques han desfermat al Liceu i que al Condal només van aixecar de la cadira una dotzena d'espectadors, que van fugir quan el *Libiamo* de *La Traviata* de Verdi desemboca en una orgia en què el to puja del xampany a la pluja daurada. L'ombra del gran provocador s'estén com una patina d'escatologia sumària, amb una cantata de pets i eructes a *cappella*, quan abans acompanyava com a percussió la marxa triomfal d'*Aïda*. Hi ha cançons enganxoses com les partitures que trepitja el camàlic del piano mentre retruny l'*Oh Fortuna* d'Orff; hi ha una *casta diva* que canta a ritme de flaixos fotogràfics, mentre la van colgant de rams de flors fins que l'endogalen amb una corona funerària; hi ha una *Cavalleria rusticana* en què els intèrprets es multipliquen en tota una escolania de ninots a la manera de *La classe morta* de Kantor, la millor peça del muntatge.

* **Hop!Era**, DE JORDI PURTÍ I TONI ALBÀ. TEATRE CONDAL, 28 D'ABRIL.